

BULLETIN

UCHO

JARO 2009

číslo 5

Vážení a milí přátelé Kantilény,

vítejte na tradičním jarním koncertě. Je věnován památce významné osobnosti českého i světového hudebního světa – Petru Ebenovi. Tvorba tohoto geniálního skladatele provází Kantilénu dlouhá léta. Ať už se jedná o skladby duchovní nebo světské, jejich náplň je pokaždé unikátní a vyvolává silný emocionální zážitek jak pro posluchače, tak pro interpreta. Mají pokaždé hluboký obsah, který, jak doufáme, je Kantiléna schopna kvalitně publiku předat.

Když hovoříme o díle Petra Ebena, nesmíme zapomenout zmínit jeho úpravy písní pro děti, ze kterých číší hravost a neposednost, dětská jarní hra, tedy atmosféra, která by měla na jarním koncertě panovat.

Petru Ebenovi je v tomto čísle věnován životopisný medailonek a také malinká reflexe naší zpěvačky, která rozebírá *Deset poetických duet*.

Díla Petra Ebena jsou i součástí soutěžního programu ve švýcarském Montreux, kam jede Kantiléna již v dubnu tohoto roku soutěžit. V repertoáru sestaveném pro tuto soutěž se objeví skladby *Psalmus 8* a *Air* z cyklu *Katonova mudrosloví*.

Doufáme, že budete v myšlenkách s námi a budete nám držet palce.

Přeji Vám za redakci krásné a vonavé jaro. Kéž nabudete na tomto koncertě pozitivní energii, která Vás bude provázet minimálně do té doby, než otevřete podzimní vydání UCHA.

Kateřina Kunzfeldová
šéfredaktorka

OBSAH

<i>Úvodník</i>	2
<i>Slovo uměleckého vedoucího</i>	4
<i>Životopisný medailonek – Petr Eben</i>	6
<i>Reflexe – Deset poetických duet</i>	10
<i>Rozhovor s harfenistkou Pavlou Bartoníkovou</i>	11
<i>Aktualita – Seminář Klubu sbormistrů</i>	15

Vážení a milí posluchači,

rád bych Vás informoval o významných koncertech a akcích, které nás v druhé – jarní polovině 53. koncertní sezony čekají.

V březnu jsme hostili Seminář Klubu sbormistrů, na němž se pedagogové z celé České republiky seznámili se způsobem práce v Kantiléně. Velkou výzvou je účast na další mezinárodní sborové soutěži. Po loňském triumfálním úspěchu na Světové sborové olympiádě v rakouském Grazu letos zavítáme do švýcarského Montreux, kde se koná již 45. ročník sborové soutěže. Jsme přihlášení v kategorii pro rovné hlasy (soprány a alty), takže s námi mohou soutěžit i ženské sbory. Po cestě do Montreux ještě zazpíváme na mši ve Vídni. Celý tento výjezd proběhne v termínu 12. – 19.4. 2009.

Na dnešním jarním koncertě můžete slyšet velkou část skladeb, kterými se budeme ucházet o stejně velký úspěch jako loni v Grazu. Držte nám palečky ☺

Tak jako v loňském jarním UCHU bych se rád ohlédl na uplynulými měsíci naší sborové práce. Vánoce a dny kolem nich bývají pro sborová tělesa nejméně frekventovanějším obdobím celé sezony. U Kantilény tomu nemohlo být jinak.

Během tří prosincových týdnů jsme vystoupili na 9 koncertech s odlišnými programy.

Filharmonického cyklu Rodinné abonmá (6.12.) se účastnilo asi 30 zpěváků, celý sbor poté vystoupil na dvou vánočních koncertech (11. a 12.12.) společně s Filharmonií Brno a Českým filharmonickým sborem Brno, následoval velmi vydařený projekt s basistou a loutnistou Joelem Frederiksenem (14.12.) nebo vánoční koncert ve křtinském chrámu (17.12.) pro Mendelovu zemědělskou a lesnickou univerzitu v Brně. Prosincovou koncertní šňůru jsme zakončili tradičním vánočním koncertem v katedrále sv. Petra a Pavla (25.12.) a novoročním koncertem v Janáčkově divadle s monumentálním dílem Carla Orffa *Carmina Burana* (1.1. 2009). První lednový týden dostali všichni členové zasloužené volno, aby mohli načerpat síly na studium nového repertoáru.

Po soutěži v Montreux se budeme pilně připravovat na ojedinělý divadelní projekt, který nastudujeme ve spolupráci s naší dlouholetou milou spolupracovnicí, režisérkou Vandou Drozdovou. Čeká nás scénické zpracování dramatu Ondřeje Šotoly *OSMNÁCT*

JERUZALÉMU. Kantiléna ztvární všechny činoherní, pěvecké i taneční party. Inscenace spatří světlo světa na konci května a bude v této sezoně odehrána jen pětkrát. Těšit se na ni můžete v překrásných prostorách Wannieck Gallery, kde Kantiléna již vystoupila na vánočních koncertech s Filharmonií. To je jen malý výčet akcí první poloviny roku 2009, samozřejmě že další ještě budou přibývat.

Přejme si, aby v nás všech lahodný zvuk Kantilény i nadále vzbuzoval

pocit radosti, štěstí a vzácného pocitu, že každý z nás jsme součástí jedné velké kantilénské rodiny.

Dámy a pánové, přeji Vám krásné jaro.

Váš

umělecký vedoucí sboru

Jakub Klecker na Semináři Klubu sbormistrů diriguje Kantilénu

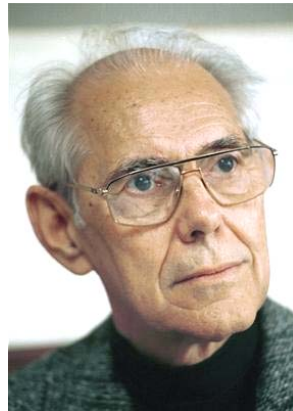
Ivan Sedláček přednáší na Semináři Klubu sbormistrů

PETR EBEN

(* 22. ledna 1929, Vamberk – † 25. října 2007, Praha)

Petr Eben patřil po několik desetiletí mezi nejvýraznější osobnosti soudobé české hudby. Narodil se v učitelské rodině, otec (Vilém) pocházel z pražské židovské rodiny, za okupace byl nacisty deportován do koncentračního tábora, matka (Marie) byla původem Polka. Základy hudebního vzdělání získal v Českém Krumlově, kam se Ebenovi přestěhovali v roce 1935. Postupně se začal učit hře na klavír, violoncello a varhany. K velmi ranému formování svébytného uměleckého citění Petra Ebena přispěly velkou měrou jeho pobyty v cisterciáckém klášteře ve Schlierbachu v Horním Rakousku. V době školních prázdnin v letech 1942 a 43 zde zastával funkci varhaníka, hrál při dvou ranních mších a při večerním požehnání a jednou týdně nacvičoval se sborem. Studium klavírní hry dovršil na pražské Akademii múzických umění ve třídě Františka Raucha (1948-52), v letech 1950-54 zde studoval též skladbu u Pavla Bořkovce. V roce 1953 se oženil se Šárkou Hurníkovou, se kterou má tři syny (Kryštofa, Marka, Davida).

Od roku 1955 působil pedagogicky na Katedře dějin hudby Filozofické

fakulty Karlovy univerzity v Praze (téměř nepřetržitě až do léta 1990). Přednášel zde nauku o hudebních nástrojích, nauku o hudebních formách, analýzu skladeb, prakticky vyučoval hru partitur. Výjimkou v tomto pětaticetiletém působení byl školní rok 1978-79, kdy byl pozván vyučovat skladbu na prestižní Royal Northern College of Music v anglickém Manchesteru. Od září 1990 do srpna 1994 vyučoval jako profesor skladby na Hudební fakultě Akademie múzických umění v Praze. Vedle toho v průběhu let realizoval rozsáhlou přednáškovou činnost. Vedle skladatelské a pedagogické práce byl činný jako interpret, zvláště jako citlivý doprovazeč a improvizátor na klavír a varhany.

Svou skladatelskou tvorbou na sebe Petr Eben výrazně upozornil již v polovině padesátých let. V roce 1955 byly oceněny ve Velké jubilejní soutěži Svazu československých skladatelů jeho skladby *Suita balladica pro violoncello a klavír* a *Balady pro sóla, sbor a orchestr*, v roce 1957 získal jeho cyklus *Šestero písní milostných* zlatou medaili v umělecké soutěži na Světovém festivalu mládeže v Moskvě a byl proveden v mnoha zemích. Kromě sborových a vokálních kompozic jsou postupně s úspěchem premiérovány i jeho stěžejní nástrojová díla jako *Koncert pro klavír a orchestr* nebo varhanní cyklus *Laudes*, který získal dvě ocenění v mezinárodní soutěži v Kasselu. V roce 1989 obdržel Eben za svůj rozsáhlý varhanní cyklus *Job* Cenu české a slovenské hudební kritiky. V oblasti instrumentální tvorby se výrazně projevuje autorův blízký vztah k varhanám. Svědčí o tom mj. dva varhanní koncerty, z nichž druhý byl komponován na objednávku pro zasvěcení nových varhan v Sendesaal ORF ve Vídni a poprvé byl proveden v roce 1983 na zahajovacím koncertě vídeňského festivalu Orgelfest. Z dalších varhanních skladeb je živou součástí repertoáru mnoha českých i

zahraničních interpretů cyklus *Nedělní hudba*, později k němu přibyl devítidílný cyklus *Faust* a cyklus *Mutationes a Krajiny patmoské pro varhany a bicí nástroje*. Mezi nejlepší orchestrální skladby lze zahrnout symfonickou větu *Vox clamantis* a koncertantní symfonii *Noční hodiny* psanou pro rozhlasový komorní orchestr v Lipsku (premiéra 1976). Pro Mozart-Festwochen Salzburg vzniklo roku 1984 orchestrální *Pražské nokturno* (Homage à Mozart), premiérované Vídeňskými filharmoniky.

Stěžejní vokálně symfonické dílo Ebenovo je oratorium *Apologia Sokratus*, komponované na řecký text Platonův. Je členěno do tří myšlenkových okruhů, vyznačených názvy jednotlivých vět: O ctnosti, O zlu, O smrti. Žánrově se k němu přimyká kantáta *Poceta Karlu IV. (In memoriam Caroli)* na slova zakládací listiny Univerzity Karlovy. Invenčně velmi bohatý a posluchačsky mimořádně vděčný je cyklus pro komorní sbor s doprovodem renesančních nástrojů *Pragensia*, v němž skladatel vyjádřil svůj obdiv ke krásám a tajemstvím historické Prahy a jenž byl i zfilmován. Počátkem roku 1983 vytvořil Eben pro Nederlands Dans Theater své

Životopisný medailonek

první jevištní dílo, balet *Kletby a dobrořečení* (*Curses and Blessings*), komponovaný pro smíšený sbor a orchestr. K jevištní tvorbě se ovšem řadí i jeho scénické hudby, mezi nimiž má nejvýznamnější místo hudba ke Goethovu *Faustovi*, vytvořená pro jubilejní představení ve vídeňském Burgtheateru roku 1976 a hudba k Shakespeareovu *Hamletovi*, která vznikla pro divadelní inscenaci v Düsseldorfu v roce 1977. Pečeť zralé osobitosti nesou Ebenovy skladby z 80. a 90. let, určené sólovým nástrojům a komorním souborům. Jmenujme z nich zejména cyklus pro trubku a varhany *Okna*, inspirovaný obrazy Marca Chagalla, rapsodické variace pro sólovou kytaru na středověkou milostnou píseň *Tablatura nova*, *Smyčcový kvartet* s podtitulem „*Labyrint světa a ráj srdce*“, který zazněl poprvé v provedení slavného Smetanova kvarteta (Praha, 1982).

Rozsáhlé dílo Petra Ebena (přes 200 skladeb) má své těžiště ve vokálních a varhanních dílech a zahrnuje jak velké kantáty, tak drobné písničky pro mateřské školy, šansony, stejně jako duchovní a liturgickou hudbu. Textové předlohy jsou často vzaty ze starých historických období (antika, středověk, renesance), z tvorby českých i cizích básníků 20. století i z lidové poezie. Postupně se ale stále více skladatelova pozornost obrací ke zhudebnění biblických a křesťanských předloh. Nevyčerpatelem hudebně inspiračním zdrojem mu přitom od mládí zůstává asketická monodie gregoriánského chorálu. V dílech s liturgickou tematikou se v podivuhodné jednotě snoubí skladatelův židovský původ s hluboce křesťanskou vírou, takže jeho skladby v sobě nesou umělecky přesvědčivé, univerzálně srozumitelné poselství.

Petr Eben s manželkou Šárkou a dětmi

Ebenovy skladby jsou často prováděny v Evropě, USA, Kanadě, Japonsku i v Austrálii. V roce 1991 se stal nositelem titulu „Rytíř umění a literatury“, který mu udělilo francouzské ministerstvo kultury, dva roky nato obdržel Stamicovu cenu od německé nadace Künstlergilde a v roce 1994 byl jmenován doktorem h.c. na Karlově univerzitě v Praze. Opavská Mezinárodní varhanní soutěž Petra Ebena nese od roku 2004 v názvu jeho jméno a každý účastník soutěže musí hrát Ebenovu skladbu. Značná část jeho díla byl vydána tiskem a nahrána na zvukových nosičích (LP, CD).

Petr Eben byl jedním z nejvýznamnějších skladatelů, kteří kdy s Kantilénou spolupracovali. Nepsal jen pro smíšené sbory, ale také konkrétně pro nás. Spolupráce s ním nás velmi (duševně) obohatila. Byl výjimečný nejen proto, že uměl vykouzlit krásné skladby, ale také proto, že psal tak neočekávaně. Jeho skladby mají větší význam, než se na první pohled zdá a mají ohromnou hloubku. Ale naopak v některých jeho skladbách nemusíme hledat nic složitějšího, protože vše, co potřebujeme znát, je řečeno. Petr Eben byl mnohokrát na našich koncertech a jeho ohlasy a kritiky na provedení jeho děl byly vždy kladné. Prohlásil, že Kantiléna je trvalou kulturní ozdobou

Životopisný medailonek

naší země. Možná i proto s námi tak dobře vycházel a spolupracoval. Jeho ztráta je pro hudební svět nenahraditelná, neboť žádný jiný skladatel se nevyrovná originalitě skladeb, jaké napsal on.

Kristina Šimečková
Lucka Říhová
Eliška Lízalová

členky sboru

Spolupráce na tématech:

Kristina Šimečková
Lucka Říhová
Eliška Lízalová
Míša Kovaříková
Lucka Křížová

členky sboru

DESET POETICKÝCH DUET

To, že na jarním koncertě budeme zpívat Ebenovy skladby většinu z nás potěšilo. Některá Katonova mudrosloví jsme už znali a duchovní skladby naši radost jen prohloubily. Mírné zděšení přišlo, když jsme se seznámili s Duety. Ale úplná panika nastala, když jsme se dozvěděli, že někteří na ně budou zkoušeni. A tak začalo období doučování a nočních můr.

Ve snech nás pronásledoval zlatý had a masožravé kosatce. Když jsme vyčerpaně doběhli ke kolébce a schovali se pod bílorůžové peřiny, rozhoupal ji tak, že jsme z ní vypadli a přistáli na horské louce. Pak se kopce kolem nás začaly vlnit jako řeka a zprvu přátelsky vyhlížející stavení v údolí se změnila v labutě, jejichž jediným přáním bylo nás sezobnout. Přišla noc a ve vodě se odrážely hvězdičky. Hladina se proměnila v látku na hvězdné šaty a my jsme jen zkoušeli uskakovat před zlatými jehličkami. Z látky byla zase voda,

tentokrát mořská a rybář nás lovil na své tři udice. To už jsme i my začali prosit podzim, aby nenesl své deště, protože vody jsme měli opravdu dost. A když se nad řekou, do které jsme mezitím dopluli, začaly prohánět rakety, ani nám nevadilo, že nás vítr odfoukl někam na strniska, svázal šátkem a křikl „Věř, že vás rozvážu!“. Potom přiletěli dva holubi a protože jsme jim nedokázali vysvětlit cestu na náměstí Svobody, začali do nás zuřivě klovat. Alespoň rozklovali ten šátek. Nakonec přišla Noc se svým stánkem a pátrací hrou *Mezi trním a hlozím*, a protože jsme po předchozích zkušenostech skutečně nestáli

o věčný spánek, raději jsme se probudili.

P.S. Pokud jste nepochopili předchozí text, zkuste poslouchat, co zpíváme.

Hanička Zahradníčková
členka sboru

ROZHOVOR S HARFENISTKOU PAVLOU BARTONÍKOVOU

Pavla Bartoníková – jméno, které mi bylo v Kantiléně představeno jako jedno z prvních. Pavlinku (tak jsem ji alespoň odjakživa oslovovala) si pamatuji vždy optimisticky naladěnou s úsměvem na rtech, jako ušlechtilou bytost s úžasným hudebním cítěním a talentem, jako člověka plného lidskosti a nezaujatosti, jako korepetitorku, která se mnou hodiny ochotně pilovala repertoár, ale také jako mladičkou dívku, ze které už je dnes žena brněnského hudebního světa, žena, která je hrdá na to, čemu věnovala velký kus svého života – na Kantilénu. Jak sama tvrdí, je to závislost, která poznamená celý Váš život, na kterou budete neustále vzpomínat a rádi se k ní vracet. Ale jaká je pod tou křehkou skořápkou? Jaké jsou její úspěchy na poli hudebním či osobním? Co plánuje a na co ráda vzpomíná? Měla jsem možnost se s ní opět setkat a popovídat si.

Začala bych klasičkou otázkou: Co tě přivedlo k hudbě? Jak ses k tomu nachomýtlá?

Já jsem se nachomýtlá tak nějak sama. Bylo mi asi 10 let a strašně jsem hledala něco, co by mě bavilo. Tenkrát jsem dělala balet a klavír, ale hra na klavír pro mě byla hrozná dřina a velice brzy jsem zjistila, že to není můj šálek kávy. Muzika mě ale bavila, takže když k nám do školy přišla nabídka konkurzu do pěveckého sboru, neodolala jsem a přinutila jsem svoji maminku jít tam se mnou. Zpívání bylo pro mě v tu chvíli hotovou věcí. Když jsme přišli na konkurz, Ivan Sedláček (*zakladatel Kantilény – poznámka autora*) požádal všechny účastníky o seřazení dle doby příchodu. Ale jakmile mě spatřil, zaznělo: „Ale, ale, kdepak je to dítě od paní kolegyně?“, jelikož maminku znal. Šla jsem

tedy na řadu hned první. Zpívala jsem „Ovčáci, čtveráci“ a v těch 10ti letech jsem si nevzpomněla na text druhé sloky. Cítila jsem se trapně, ale můj výkon sbormistr i přesto ocenil a byla jsem poslána rovnou do starší přípravy jako 1. alt s nálepkou úzkoprofilového zboží.

Jak to bylo potom s tvou hrou na nástroj? Přestala jsi úplně nebo sis „brnkala“ někde bokem?

S klavírem jsem pokračovala už jen rok. Ale po čase jsem zjistila, že mi nějaký nástroj chybí a pořád jsem se v něčem hledala. Bohužel ve 13ti letech je trochu pozdě začínat hrát třeba na housle nebo na flétnu, navíc maminka mi odjakživa říkávala, že na dechové nástroje nejsem vůbec stavěná. Tak jsem si vyhlídla harfu.

Proč zrovna harfu? To tě napadlo jen tak, zčista jasna?

Mně se líbila harfa odmalička, navíc jsem chodila místo do školky do Filharmonie, jelikož tam hráli tatínek s maminkou. A když přehlídneš zrakem orchestr, ta harfa tam tak vzcnosně ční...

A kde jsi potom hru na harfu studovala?

Nejdříve jsem studovala soukromě u paní Chromkové, jelikož tenkrát se na ZUŠ harfa ještě nevyučovala. Rodiče teda trochu doufali, že zjistím, že harfa je stejná dřina jako klavír, postupně jsem je přesvědčila, že je to opravdu to, co chci dělat. Ale přemluvili mě, abych šla na gymnázium, abych měla přehled i o něčem jiném. Vzhledem k tomu, že u nás v rodině jsou všichni muzikanti, tak to tatínek prohlásil za nutné se slovy: „Ať je alespoň někdo u nás v rodině normální.“ Po gymnáziu jsem měla jasnou volbu – konzervatoř. Tam jsem přeskočila první ročník, čímž jsem se dostala do stejného ročníku jako Jakub Klecker a Hana Oráčová (*bývalá členka Kantilény, flétnistka – poznámka autora*).

Pak jsi ještě někde studovala dál nebo už z tebe byla profesionální hráčka?

Mezi konzervatoří a dalším studiem jsem měla rok pauzu, kdy jsem

začala hrát v orchestru Janáčkova divadla v Brně, takže jsem si krásně udělala za tu dobu repertoár. Díky čemuž bylo jednodušší potom skloubit divadlo s AMU v Praze, kde jsem si udělala bakaláře. Tam jsem pravidelně dojížděla.

Co bylo tvoje první představení, které si v divadle hrála?

Jakobín – kterého jsem hrála i na své první zkoušce, to si pamatuju docela přesně, protože do divadla se nastupuje jako do rozjetého vlaku, vlastně stejně jako do Kantilény. Kolegyně mě na jednu zkoušku pozvala, abych si poslechla, jak to chodí, jenže zapoměla přijít, takže jsem okamžitě „šupla“ za harfu a musela hrát. Byla jsem taková strnulá. Dodnes si to vybavuju, když *Jakobína* hraju.

Hraješ ještě někde jinde mimo Janáčkova divadla?

Už před divadlem jsem hrála jako výpomoc ve Filharmonii. Což je velká výhoda, protože jsem si mohla udělat symfonický repertoár a v divadle zase divadelní, takže jsem univerzální.

Leckdo by si mohl myslet, že tě harfa musí povalit a že je to šílená dřina ji vůbec udržet, natož pak na ni hrát.

Dá se říct, že to celé je jen domněnka, protože když se na harfu hraje, většina váhy je na zemi a zbytek držíš na kolenou. Celou váhu máš na sobě jen v tu dobu, kdy mačkáš pedály, ale to je chvilka. V podstatě veškeré problémy se zády a podobně jsou ze špatného držení těla, špatného posedu.

Plánuješ nějaké akce? Co tě v brzké době čeká?

Tak já teď plánuju hlavně mimo hudební kariéru...

Já jsem slyšela, že se chystáš lidově řečeno „do toho praštit“?

Ano, budu se vdávat v srpnu.

Tvůj nastávající je rovněž hudebník?

Ano, hornista z divadla (Tomáš Kopecký – poznámka autora). A musím uznat, že muzikanti jsou jedna velká rodina, protože tím, že si vezmu Tomáše, získám v divadle dalších asi 6 příbuzných (smích). Vznikne další klan.

Plánujete pravou muzikantskou svatbu?

Já jsem se zařekla, že nechci ze svatby koncert, ale to je těžké, protože všichni, kdo se dozvěděli, že se bereme, se nabídli a já je samozřejmě nechci zklamat, ale svatba je opravdu něco jiného než koncert. Zatím jsme domluveni jen s Martinem Jakubičkem (*vyčníkající varhaník – poznámka autora*) a za ním si pevně stojím, protože je to blízký kamarád mého nastávajícího a snad i Kantiléna si udělá čas...

Nechybí ti teď to zpívání? Přece jen jsi tu strávila 15 let...

Vzhledem k tomu že se kolem vás neustále pohybují a jsem s vámi v kontaktu, cítím se tu pořád doma, ani mi nepřijde, že už v Kantiléně nejsem. Kdykoliv promluví o Kantiléně, je to „moje Kantiléna“ a tak to prezentuju. A dlouhou dobu jsem se do Kantilény vracela. Třikrát jsem vrátila kostým a třikrát jsem si ho zase vyzvedávala, protože to bylo pořád – ještě jeden koncert a ještě další...

Zpátky k tvé harfě. Máš nějakého oblíbeného autora, kterého hraješ nebo konkrétní dílo?

Ani ne, toho je strašně moc a každý autor je jiný. Miluju Janáčkovy opery. Ale občas mívám problém, protože brečím a pak nevidím na noty. Když třeba dirigoval pan Štych *Rusalku* a Vodníka zpíval

Ženy v brněnské uměleckém světě

Rozhovor s...

Richard Novák, tak to jsem se držela zuby nehty a hrozně mě to dojímal.

Řekni, se kterými dirigenty se ti nejlíp hraje? (samozřejmě mi nešlo o to, slyšet jméno Jakub Klecker... ☺)

(smích) Z těch, co jsou v divadle teď je to určitě David Švec, Jakub Klecker a pan Štych...

Pocítuješ nějaký rozdíl mezi dirigentským uměním zahraničních dirigentů a našich?

To záleží na lidech. Ale můžu uvést příklad, kdy jsme hráli *Nabucca* a střídal se Jakub Klecker s maďarským dirigentem Gergelym Kesselyákem, to byla nádhera, protože oni to cítili oba stejně, takže to mělo náboj a s oběma se hrálo úžasně. To bývá problém, když se střídají dirigenti, kteří mají jiné gesto a každý to chce jinak. Ale tohle spojení bylo perfektní.

Ještě mi prozrad' nějaké tvé úspěchy. Já vím, že jsi skromná duše, ale určitě jsi někdy odehrála něco, na co jsi hrdá...

(smích) Mým největším úspěchem a zároveň překvapením v divadelní kariéře bylo představení Čajkovského *Labutího jezera* v pražské Státní opeře, kdy během potlesku z publika několikrát zaznělo: „Bravo harfě!“ nebo pochvala od zahraničních sólistů – zpěváků,

specialistů na Wagnera, kteří mi v Japonsku po představení *Tannhäusera* přišli osobně poděkovat – takhle úžasně to prý zatím nikde jinde hrát neslyšeli...

Tak to je opravdu pochvala! Co tě teď v nejbližší době čeká významného? Myslíš v hudebním světě...

Tady určitě musím zmínit plánovanou účast na Pražském jaru 2. června, kde budu hrát s Josefem Klíčem (*známý violoncellista – poznámka autora*) jeho autorskou skladbu. Mimochodem jeho maminka byla členkou Šlapanického dětského sboru (*sbor, z něhož vzešla Kantiléna – poznámka autora*), takže Kantilénu nacházím opravdu na každém kroku a jsem si jista, že se to ani v budoucnu nezmění...

Zde svůj rozhovor s Pavlinkou končím. Povídali jsme si spolu ještě dlouhou dobu a já se utvrdila v tom, že je to stále ta vstřícná a ušlechtilá slečna (brzo už paní), kterou jsem kdysi vídala pravidelně na zkouškách sboru. Tímto jí chci poděkovat za spolupráci na tomto rozhovoru a za příjemný večer, který jsme spolu strávily.

Lucie Karafiátová
členka sboru

SEMINÁŘ KLUBU SBORMISTRŮ

Druhý březnový víkend tohoto roku hostila Kantiléna pravidelný seminář Klubu sbormistrů pořádaný společností Artama. Po osmi letech je to poprvé, co se podobná akce u našeho sboru konala. Účel je následující: učitelé hudební výchovy ze základních či středních škol nebo sbormistři dětských sborů nahlédnou do stylu práce vybraného tělesa, zkonfrontují nové poznatky a ověří si sami na sobě nové postupy v nácviku nebo chápání skladeb.

Program letošního ročníku byl vytvořen tak, aby sbormistři měli možnost zhlédnout nácvik všech oddělení Kantilény. Nejprve se představila Iveta Ptáková s Hvězdičkami a Sluníčky, poté zaskočil Jakub Klecker za nemocnou Beatu Schönovou a uvedl Kantilénku a nakonec vystoupila Kantiléna. Byť měli mít seminaristé přestávku, většina z nich zůstala, aby si mohla poslechnout rozezpívání koncertního sboru. Dopoledne pokračovalo klasickou zkouškou, na které se nacvičovaná skladba (šlo o *De Spiritu Sancto* od Petra Ebena, kterou seminaristé nazkoušeli s Jakubem Kleckerem předchozí den) zastavovala, opakovala, opravovala a znovu a znovu zkoušela. V následné debatě se pak sbormistři vptali snad na všechno, co souvisí s čin-

ností našeho sboru.

Opoledne nacvičoval v hlaholně Josef Pančík, sbormistr operního sboru Janáčkova divadla v Brně, *Moravské dvojzpěvy* a večer se konal slavnostní koncert v kostele u Jezuitů, kde měli sbormistři možnost si koncertní sbor i studované skladby poslechnout v praxi, a který přes výhradně postně pochmurný repertoár měl jedinečnou atmosféru a pozitivní náboj.

Nedělní dopoledne bylo vyhrazeno přednášce Ivana Sedláčka o vokální polyfonii. Ivan navázal na krátký úvod, který měl v sobotu ráno, a rozvinul na jednu stranu odborně fundovanou a na druhou stranu příjemně odlehčenou přednášku, na níž se věnoval specifickým požadavkům, které klade na zpěváky přednes vokální polyfonie. Dokladem toho, že je odborníkem na slovo vzatým, je i to, že tato sféra je již dlouhou dobu jednou z nejdůležitějších profilací našeho sboru.

Všichni seminaristé se na konci shodli, že byť tento způsob i úroveň práce jsou pro ně ve školních podmínkách nedosažitelné, byl pro ně víkend strávený v Kantiléně nesmírně inspirativní.

Lenka Zlámalová
členka sboru

NAŠE REDAKCE

ucho.bulletin@seznam.cz

Šéfredaktorka

Kateřina Kunzfeldová, DiS., členka sboru Kantiléna, studentka MU

Členové redakce

Lenka Zlámalová, členka sboru Kantiléna, studentka MU

Jana Tebichová, členka sboru Kantiléna, studentka MU

Tereza Toufarová, členka sboru Kantiléna, studentka VUT

Kantiléna o.p.s.

Komenského náměstí 8

602 00 Brno

Česká republika

IČO 27663515

DIČ CZ-27663515

KB a.s., Brno-venkov,

č.ú.: 35-4424580297/0100

tel.: +420 541 225 934

e-mail: sbor@kantilena.cz

www.kantilena.cz